

Yayın Adı Hürriyet
Referans No 16258870
Renk Renkli

Yayın Tarihi 10.10.2011
Etki Tarafsız
STxCM 166,00

Küpür Sayfa 1
Tiraj 443558

Yerli otomobil mi yerli tablet bilgisayar mı?

BASBAKAN Recep Tayyip Erdoğan, henüz "Yerli otomobil üretelim" talimatını vermeden önce öğrencilere ve öğretmenlere 4 yıl içinde 16 milyon adet "tablet bilgisayar" dağıtılacağını açıklamıştı. Sınıflara "akıllı tahta" konmasını da içeren Fatih Projesi ile ilgili olarak çok olumlu düşündüğümü proje açıldığında yazmıştım.

15 milyon öğrenci ve 1 milyon öğretmene dağıtılacak bu tablet bilgisayarların Türkiye'ye maliyeti yaklaşık 7,5 milyar dolar olacak. Kuşkusuz ki sonunda kazandırılacakları ile düşünüldüğünde harcanması gereken bir para ve neden harcadı diye üzülmeyeceğimiz bir bütçe.

Gazetelere zaman zaman yansıyan haberler, bu tablet bilgisayarları üretmek için heyecan duyan dünya bilgisayar devlerinin ilgisinin Türkiye'ye döndüğünü duyuruyor. Anılara, önde gelen bilgisayar ve bilgisayar programı üreticilerinin ziyaret noktalarından biri şu anda!

Bütün dünyadaki dergi yayıncıları çatısı altında toplayan FIPP'nin "Dünya Dergi Kongresi"ne katılmak için dün sabah Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'ye geldim.

Sabah yol yorgunluğunu atmak için otelin lobiğinde kahve içerken Delhi Times gazetesinin pazar günleri yayımlanan edisyonu Sunday Times'in sürmanşetindeki bir haber dikkatimi çekti.

Hindistan, öğrencilere standart olarak 35 dolar fiyatla satılacak bir tablet bilgisayar üretti. Bilgisayar Hindistan'da Aakash, dünyada ise Ubilate markaları altında pazarlanacak.

Hindistan Telekomünikasyon ve Eğitim Bakanı Kapil Sibal, "Hindistan'da zengin aileler, dijital dünyaya kolayca erişebiliyor. Sıradan insanlar ise bu dünyanın tamamen dışında. Bu proje bu ayrıma son verecek" diye konuşuyor. Dünyanın en ucuz bilgisayar

Hindistan'da faaliyet gösteren bir İngiliz şirket tarafından üretilen. Video konferans yapılabilir, iki USB girişi var, üç saatlik bataryaya sahip.

Sunday Times'teki yazı elektrik sorunu olan kırsal bölgelerde bu bataryaya ömrünün yetersiz olacağına ve her yerde kablosuz internet bağlantısı bulunması zorluğuna dikkat çeken bir eleştiri yazıydı. Bazı uzmanlar da tabletin ağır çalışmasından şikâyetçi.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın "yerli otomobil" projesi ile ilgili düşüncelerini yazarken, zaten kut olan kaynaklarımızın neden günümüzün gerçeklerine daha uygun bilgi teknolojileri alanına yatırılma-dığını sormuştum.

7,5 milyar doların tablet bilgisayarlara harcanacağı! Bunların Türkiye'de üretilmesini, programlarının Türkiye'de yazılmasını sağlamak gerekiyor. Böylece bir yandan öğrencilerimizi çağdaş dünyanın gerektirdiği eğitime olanağı bulurken, diğer yandan da çok büyük bir geleceği olacak yeni bir üretim alanını kendimize yaratabiliriz.

Bu konudaki çalışmalar gösteriyor ki bilişim teknolojileri cihazlarına yapılan yatırım, geleneksel makine üretimine yapılan yatırıma göre 3 ile 7 kat arasında daha fazla getiri sağlıyor. 1 dolarlık yatırım getirisini 2 dolar düzeyinde.

Bilgi teknolojilerindeki gelişimin diğer sektörlerin verimliliğine de olumlu etkisi biliniyor.

Başbakan, yerli otomobil istediği diye heyecanlanalım ve yapmaya çalışalım, buna bir itirazım yok!

Ancak 4 yılda 7,5 milyar dolar harcayacağımızı bildiğimiz bir alanda kendi tablet bilgisayarımızı geliştirmek ve bunu bütün dünyaya da pazarlamak dururken ilk işimizin otomobil peşine düşmek olmaması gerekir diye düşünüyorum.

Kaynaklarımız sınırlı, doğru kullanalım!

İktidar mutfaktaki aşçındır!

RAHMETLİ Tuğrul Savkay ile Hürriyet gazetesinin pazar ekinde ilk kez bir "yeme içme sayfası" yapmaya karar verdiğimizde aramızda şöyle bir tartışma çıkmıştı: Bu sayfaya pişirilip yenilebilecek tariflerin fotoğraflarını mı koyalım, yoksa pişirmeye bile göze hitap edecek, iştah kabartacak "yapma" fotoğraflarını mı koyalım?

Ben Tuğrul'a göre hayatı daha pragmatik baktığım için "Pişirmeyecek yemekler insanların neden ilgisini çeksin" tezini savundum. Tuğrul ise tam tersi fikirdeydi: Ona göre yemek kitaplarındaki ya da dergilerindeki fotoğraflar "aynısı yapılsın" diye değil, göz zevki için çekiliyordu. Tariflerin pişip pişmeyeceği de önemli değildi, insan bir yemek kitabını okurken kafasında o yemeğin nasıl pişirebileceğini zaten canlandırabiliyordu!

Sorunda orta yolu bulduk ama o zamana kadar da gazete kapandı, sadece 49 gün yayımlanabilmişti çünkü.

O günden beri elimde bir yemek kitabı ya da dergisi geçtiğinde hep Tuğrul'u hatırlarım. Galiba o galip çıktı bu tartışmadan, çünkü bir yemek kitabını okuyarak, yemekleri pişirmesem bile hayalimde canlandırabiliyorum.

Tuğrul'u bir kez daha rahmetle anıma neden olan şey, ortak arkadaşımız Deniz Alphan'ın yayımladığı bir yemek kitabı oldu: "Mutfakta erkek var" (Boyut Yayınları) isimli kitapta yemek yapmaya meraklı 28 erkek ile yapılmış söyleşiler ve o kişilerin verdikleri yemek tarifleri var.

Kitap, Tuğrul'u hak ettiği gibi anan bir sayfaya açılıyor.

Bu kitap için Deniz'in söyleşi yaptığı ve tarif aldığı erkeklerden biri de benim. Yemek işine nasıl merak saldıgımı anlattım, lağos bulduğuma tarifi verdim.

Kitaptaki diğer söyleşileri okurken, hepsi işi gücü olan erkekleri mutfaka çeken şeyin ne olduğunu da anladım sanıyorum: Gerçek iktidar, mutfaktaki aşçının elindedir!